

Vem vinkar i Alice navel

av Joakim Hertze

©2006 Joakim Hertze. Detta verk är licensierat under Creative Commons Erkännande-Icke-kommersiell-Inga bearbetningar 3.0 Unported licens. För att se en kopia av denna licens, besök <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/> eller skicka ett brev till Creative Commons, 171 Second Street, Suite 300, San Francisco, California, 94105, USA.

En morgon när Alice vaknade hade hon ont i halsen. Hennes mamma tog hennes temperatur med en termometer.

"Du har feber", sa hon. "Du får stanna hemma från skolan idag, Alice. Jag stannar hemma hos dig."

Sedan bäddade mamman ner Alice i sängen igen och drog för gardinerna.

Nästa gång Alice vaknade tittade hon på sin stora klocka, som stod på nattduksbordet. Klockan var nästan tolv på dagen.

"Oj!" tänkte Alice. "Har jag sovit så länge?"

Hon tyckte att hon mådde lite bättre, så hon tände lampan över sin säng och läste lite i sin bok. Det var en bok om dinosaurier. Alice gillade dinosaurier. Särskilt gillade hon de med lång hals, som stod i vattnet och åt av trädkronor. "Brachosaurier", trodde hon att de kallades. Hon tyckte inte om dinosaurier som åt andra djur.

Efter ungefär en halvtimme började Alice få tråkigt.

"Mamma, får jag gå upp och titta på TV?" ropade hon.

"Nej", ropade mamman. "Jag vill att du stannar i sängen och vilar."

"Jaha", tänkte Alice. "Vad skall jag göra då?"

På nattduksbordet låg ett förstoringsglas, som hon hade fått av sin farfar då hon fyllde sex år. Nyfiket började Alice titta på sin hand genom förstoringsglasets. Hon kunde se alla de fårar som man har i sin hand. De såg nästan ut som floder. Hennes naglar såg nästan ut som isberg.

Efter en stund drog Alice upp sin tröja och började istället undersöka sin mage genom förstoringsglasets. När hon tittade på sin navel såg hon plötsligt att den liknade en grön kulle. På kullen stod en gammal ek med löv som vajade i vinden och på marken växte grönt och saftigt gräs. Det som Alice hade trott var navelludd från hennes pyjamas såg nu ut som vita fluffiga moln, som seglade fram över landskapet.

”Det var konstigt”, tänkte Alice. ”Jag har en kulle i min navel. Jag undrar om alla har det”. Hon var inte alls rädd.

Alice mamma kom in med två ostsmörgåsar på en tallrik.

”Titta mamma, jag har en kulle i min navel”, sa Alice upprymt.

”Ser man på”, sa mamman en smula förstrött. Alice hade nämligen en mycket livlig fantasi och familjen hade vant sig vid alla möjliga upptåg. En gång hade hon försökt göra om gräsklipparen till en grästvättare genom att hälla diskmedel i bensintanken (den lät hemskt roligt när pappan försökte starta den). En annan gång hade hon försökt mata guld fiskarna i grannens damm med färskpotatis (det tog pappan tre timmar att fiska upp dem). Alice mamma tog därför inte påståendet om en liten kulle i naveln särskilt allvarligt.

Alice ägnade eftermiddagen åt att studera sin navel genom förstoringsglasat. En gång såg hon några kossor som stod mitt på kullen och åt av gräset och råmade glatt. Lite senare hade en skolklass picknick under eken och åt något som på håll såg ut som köttfärspaj. Två pojkar försökte flyga en drake, men vinden var för svag och den föll ideligen till marken.

Framåt kvällen tyckte mamman att Alice behövde bli lite ren. Hon fyllde badkaret med varmt härligt vatten och Alice låg där tills hon blev alldeles skrynkelig. Då klev hon ur och torkade sig med en stor ljusblå handduk.

När kom in på sitt rum tog hon fram förstoringsglasat igen och tittade på sin kulle. Det såg ut som det nyligen hade regnat. På kullen gick en man klädd i en gul regnrock och rastade sin hund. Hunden (som såg ut som en cockerspaniel) hoppade glatt i vattenpölna så att det skvätte. Mannen tittade upp och vinkade åt Alice. Förvånad vinkade hon tillbaka.

Alice fortsatte att titta på olika djur och människor som passerade hennes kulle tills dess att solen gick ner. Då kom hennes pappa in och sa att det var dags att lägga sig. Han hjälpte Alice att tända

och tvätta ansiktet (fast hon gjorde det mesta själv). Sedan pussade pappan henne god natt, stoppade om henne i sängen och släckte lyset. När dörren var stängd plockade Alice fram förstoringsglasat och tittade på kullen i sin navel en sista gång. Det var nu mörkt, men en fullmåne lyste över den gamla eken och gräset. Alla djur och människor var borta. Kanske hade de också gått och lagt sig?

När Alice vaknade nästa morgon var kullen borta och hennes navel såg ut som vilken liten navel som helst.

”Fy bubblan”, tänkte hon. ”Jag har en vanlig tråkig navel igen.”

”God morgon, gumman”, sa mamman. Hon hade med sig febertermometern och tog Alice temperatur igen.

”Så bra, idag har du ingen feber. Då får du gå till skolan som vanligt.”

Alice räckte ut tungan och fortsatte sedan att sura under hela frukosten. Utomhus sken dock solen och redan när hon klev ut genom dörren började allt kännas bättre igen.